

Győri Ítéltábla
Gf.II.20.122/2019/8/I.

A Győri Ítéltábla a Nemzeti Adó- és Vámhivatal ... Megyei Adó- és Vámigazgatósága által képviselt ... felperesnek a Berényi Ügyvédi Iroda által képviselt **alperes neve** alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Szombathelyi Törvényszék 2019. április 24. napján kelt 13.G.40.072/2017/55/I. számú ítéletével szemben az alperes részéről 56. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - megtartott tárgyalás alapján - meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen a felperesnek 100.000,- (Egyszázezer) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az alperes 2012. március 8-tól a **Cég 1 Kft.** (továbbiakban: cég) törléséig a cég ügyvezetője volt. A Szombathelyi Törvényszék 2016. március 21-én kelt Cgt18-16-.../3. számú végzésével a cég kénysztörlesztésére irányuló eljárást megindította, majd Kt.18-16-...13. számú végzésével elrendelte a cég kénysztörlesztését, amelyben a felperes 2017. augusztus 8-án 7.979.600,- Ft összegű követelést jelentett be. A követelés azon alapult, hogy a felperes a céggel szemben a folyószámlája terhére 2014. április 3-án beszédési megbízást bocsátott ki, amely visszautasításra került. A cég átvette a felperes végrehajtási költségátalány felszámítása tárgyú végzését is, ezt meghaladóan a felperes több végrehajtási cselekményt is vezetett a céggel szemben, melyek nem vezettek eredményre. A cégnek így összesen 7.979.600,- Ft, végrehajtható okiratokon alapuló kötelezettsége állt fenn a felperessel szemben. A cégbíróság 2017. november 14-én a céget törölte a cégjegyzékből, ennek közzétételére 2017. december 9-én került sor. A cég a 2014-2017. évekre vonatkozó mérlegbeszámoló letétbehelyezési, valamint közzétételi kötelezettségének nem tett eleget.

* * *

A felperes 2017. december 27-én előterjesztett keresetében a cégnyilvánosságról, a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról szóló 2006. évi V. törvény (a továbbiakban: Ctv.) 118/B. §-a alapján 7.979.600,- Ft megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Arra hivatkozott, hogy az alperes a cég fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkeztét követően ügyvezetési feladatait nem a hitelezői érdekek figyelembevételével látta el, és ennek következtében a cég vagyona a keresetben írt összeggel csökkent, illetve ilyen összegben meghiúsította a hitelezői követelése kielégítését. Álláspontja szerint a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet a cégnél már 2014. áprilisban bekövetkezett. Előadta, hogy a cég nem tett eleget a 2014-2017. évi mérlegbeszámoló letétbehelyezési és közzétételi kötelezettségének, ezért a hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni kell.

Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Előadta, hogy önhibáján kívül nem szerzett tudomást a felperes beszédési megbízásáról, mivel 2013. október 13-tól 2014. április

13-ig előzetes letartóztatásban volt, majd 2014. április 14-től 2014. december 22-ig pedig házi őrizetben, és mindez akadályozta az ügyvezetői teendői ellátásában. A cég alapvetően emiatt került olyan helyzetbe, hogy tevékenységét „szüneteltetni” kényszerült, a megbízásai megszűntek, emiatt gazdálkodása is ellehetetlenült, ami nem róható a terhére. Nem tanúsított olyan tevételes magatartást, amely miatt a cég vagyona csökkent volna, egyebekben a cég nem is volt „fizetéseképtelen”, a 2013. évi beszámoló adataiból kitűnően az eszközértéke kétszeresen meghaladta a kötelezettségét.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 7.979.600,- forintot, és 399.000 forint perköltséget, továbbá az államnak felhívásra 478.776,- forint kereseti illetéket. Határozatának indokolásában a Ctv-nek a céggel szembeni kénysztörlési eljárás megindításakor hatályos 118/B. §-a alapján rámutatott, hogy az alperesi ügyvezető az előzetes letartóztatására, illetve házi őrizetére, mint a tevékenységét akadályozó körülményre alappal nem hivatkozhat, mivel ügyvezetői jogosultságai és kötelezettségei ezen időszak alatt is fennálltak, arra sem, hogy ezen időszak alatt a cég gazdálkodó tevékenységet nem végzett. A perben szerzett igazságügyi szakértői vélemény alapján megállapította, hogy a cégnél a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet 2015. március 27-én már bizonyossággal bekövetkezett.

A törvényszék a per adatai alapján megállapította, az alperes saját nyilatkozata szerint „a cég tulajdonában álló hűtőkamrát és hűtőpultot kiselejtezték, majd lomtalanítás alkalmával kirakták az utcára, ahonnan elvitték, egy forgó-kotró gépet pedig 2015. júniusban elloptak”. A szerzett szakvélemény szerint az adótartozásra, illetve a tárgyi eszközök eltűnésére figyelemmel a vagyonsökkenés időpontja a fentiek szerint bizonyítható.

A szakvélemény - a NAV Fellebbviteli Igazgatósága ... Hatósági Főosztály ...ügyszámú határozatából - megállapította azt is, hogy a cég 2012. március 12. és 2012. szeptember 30. között kilenc valótlan tartalmú számlát fogadott be a **Cég 2 Kft**-től, textiláru beszerzéséről. Ezzel a cég a húskereskedelmi tevékenységből származó ÁFA kötelezettségét csökkentette a valótlan számlákban foglalt, előzetesen felszámított általános forgalmi adó összegekkel. A valótlan beszerzési számlák miatt az adóhatóság 2012. első negyedévre vonatkozóan 1.788.000,- Ft, a harmadik negyedévre vonatkozóan pedig 1.196.000,- Ft általános forgalmi adóhiányt állapított meg. A számlát kibocsátó **Cég 2 Kft**. tulajdonosa és képviselője ukrán állampolgár volt, aki magyarországi címmel nem rendelkezik, vele nem lehetett felvenni a kapcsolatot, ÁFA bevallást nem nyújtott be. Az adóhatóság a 2015. szeptember 18-án kelt ... ügyszámú jegyzőkönyve szerint meghallgatta az alperest a beszerzés körülményeiről, aki nem tudott arról nyilatkozni, hogy milyen jellegű volt a textiláru, ki végezte a szállítást, ki fizette a fuvarköltséget, hova szállították az árut. Egy másik adóellenőrzés keretében az adóhatóság revizorai azt állapították meg, hogy a 2012. évben szerzett textilárut számlázta tovább 2013. évben a cég egy szlovák cégnek, amely tovább-értékesítés körülményeiről az alperes ugyancsak nem tudott hiteles magyarázatot adni, arról sem, hogy az eltelt közel 1 év alatt hol tárolták a textilárut, mindezek eredményeként az adóhatóság a textiláru értékesítést is valótlan gazdasági eseménynek minősítette. Az adóellenőrzés megállapította azt is, hogy 2012. negyedik negyedévben a cég olyan építőanyag beszerzési számlákat fogadott be, amelyekben szereplő építőanyagok felhasználását a cég csak részben tudta igazolni. Emiatt az adóhatóság 733.000,- Ft ÁFA hiányt állapított meg. Megállapította az adóhatóság azt is, hogy a fentiekben már említett kotrógép, ikerhűtőkamra, valamint kiszolgáló pultok leszámlázására a **Cég 3** részéről - az alperes közreműködésével - a cég részére azért került sor, hogy annak felhasználásával a cég támogatáshoz, illetve kedvezményhez jusson. A cég a 2012 - 2013. évi beszámolókból megállapíthatóan, 2012. évben 13.830.000,- Ft, 2013-ban 20.484.000,- Ft vissza nem térítendő támogatást kapott. A céggel szemben indult kénysztörlési eljárás alatt a Nemzetgazdasági Minisztérium 9.950.000,- Ft támogatás, 2016. június 5-én 4.000.000,- Ft vissza nem térítendő támogatás visszafizetése iránt

nyújtott be hitelezői igényt.

A szakvélemény alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a cég fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete egyértelműen az alperes ügyvezetői tevékenysége miatt következett be. Ügyvezetői tevékenysége alatt kerültek befogadásra a valótlan gazdasági eseményekről szóló textiláru számlák, nem a vállalkozás érdekében felmerült építőanyagszámlák, valótlan kotrógép, ikerhűtőkamra és kiszolgálópultról szóló tárgyi eszköz beszerzési számlák alapján a cég jogosulatlan állami támogatást vett igénybe. Mindezek alapján a felperesnek (ÁFA hiány, adóbírság, késedelmi pótlék, személyi jövedelemadó, nyugdíjjárulék, egészségbiztosítási járulék, szociális hozzájárulás, szakképzési hozzájárulás, mulasztási bírság és eljárási illetékből) összesen 7.979.600,- Ft (a keresettel megegyező) követelése keletkezett a céggel szemben. Az adós cég fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete 2015. március 27-én már bekövetkezett.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a cég fizetéseképtelenségének bekövetkezte az alperes ügyvezetői tevékenysége alatt történt, aki az ügyvezetési feladatait nem a hitelezői érdekek figyelembevételével látta el, ezáltal a cég vagyona csökkent, a 2014-2017. évi mérlegbeszámoló letétbehelyezési és közzétételi kötelezettségének nem tett eleget, ennek alapján az alperes felelőssége megállapítható.

Az elsőfokú ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen annak megváltoztatásával a kereset elutasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat meghozatalára történő utasítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a beszerzett szakértői vélemény alapján tévesen állapította meg, hogy a cég 2015. március 27-én már fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt. Arra hivatkozott, hogy már az elsőfokú eljárásban is kérte az eljáró szakértő kizárását, mert a szakvéleményéből kitűnően az alperessel szemben nem tudott tárgyilagosan és objektíven eljárni. Ennek az volt az oka, hogy a szakértő az alperessel szemben folyamatban lévő büntetőeljárásban - amivel kapcsolatban egyébként titoktartásra lett volna köteles - tudomására jutott adatok és információk alapján az alperessel szemben nyilvánvaló és alaptalan „előítéletekkel” élt, ami szakvéleménye elkészítésében befolyásolta, annak tartalmából megállapíthatóan. A Pp. 178. §-a alapján alkalmazandó Pp. 13. § (1) bekezdés e) pontja alapján a szakértőt az eljárásból ki kellett volna zárni, az erre irányuló kérelmét az elsőfokú bíróság tévesen utasította el. A fentiekől függetlenül is a beszerzett szakértői vélemény érdemi része - annak kiegészítése ellenére is - tartalmilag hiányos, homályos, önmagával és a per egyéb adataival is ellentmondásos maradt, ezért azt nem fogadhatta volna el ítélezése alapjául az elsőfokú bíróság.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A fellebbezés nem alapos.

Az ítélet tábla mindenekelőtt rámutat arra, hogy az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének törvényes indoka nem volt, az elsőfokú bíróság az elsőfokú eljárás lényeges szabályainak megsértése nélkül hozta meg a határozatát, amelyet a Pp. 221.§-ban foglaltaknak megfelelően indokolt meg.

Az elsőfokú bíróság az általa lefolytatott bizonyítási eljárásban beszerzett bizonyítékokat a Pp. 206.§ -a szerint helyesen, okszerűen, összességükben értékelve a perben releváns tényeket helyesen állapította meg, és az abból levont jogi következtetései is helytállóak. Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság érdemi döntésével és annak indoklásával is teljes egészében egyetértett, azokat részletesen megismételni nem kívánja, azokra csupán hivatkozik. (Pp.254.§. (3) bekezdése).

A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel az ítéletábra az alábbiak kiemelését tartja szükségesnek:

Az alperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy az elsőfokú eljárásban kirendelt szakértőt ki kellett volna zárni az eljárásból, az általa felhozott indokok alapján nem állapítható meg, hogy vele szemben az elfogultságát megalapozó körülmények álltak volna fenn. A büntetőeljárásban felhasznált adatok értékelése ilyenek nem tekinthető.

A beszerzett és az alperesi észrevételekre kiegészített igazságügyi szakértői vélemény a fellebbezési hivatkozásokkal ellentétben nem volt homályos vagy hiányos, és nem állt ellentétben sem önmagával, sem a perben bizonyított egyéb tényekkel. Az elsőfokú bíróság az alperesi észrevételek alapján a Pp. 182. § (3) bekezdése szerinti eljárást lefolytatta, és az így kiegészített szakértői véleményt - az ítéletábra álláspontja szerint is mint aggálytalan - helytállóan fogadta el ítélezése alapjául.

Az alperesi fellebbezés kapcsán az ítéletábra rámutat arra, hogy az alperes a fellebbezésében a beszerzett szakértő véleményen keresztül alapvetően azoknak a jogerős adóhatósági határozatoknak a helytállóságát vitatta, amelyeken a felperesnek a céggel szembeni kényszertörlési eljárásban bejelentett követelése alapult. Ezzel kapcsolatosan az ítéletábra hangsúlyozza, hogy a jelen - a Ctv. 118/B. §-ára alapított - perben az adós vezető tisztségviselőjének már nincsen jogi lehetősége arra, hogy a céggel szembeni végrehajtási eljárás alapjául szolgáló, és a kényszertörlési eljárásban bejelentett jogerős és végrehajtható határozaton alapuló követelés jogszerűségét, azaz a végrehajtható okirat (jogerős adóhatósági határozat) jogszerűségét, vagyis a céggel szemben fennálló és bejelentett követelés jogalapját vagy összecszerűségét vitassa. Ha az alperes (a cég volt vezető tisztségviselője) megítélése szerint a céggel szembeni kényszertörlési eljárásban bejelentett tartozását a hitelező adóhatóság jogszerűtlenül vagy tévesen állapította meg a határozataiban, a megfelelő jogorvoslati kérelmeket a közigazgatási eljárásban, illetve a végrehajtási ügyben terjeszthette volna elő, de a jelen perben azt már vitássá nem teheti. Ebből következően a jelen perben már csak az volt vizsgálható, hogy az alperes marasztalásának - a céggel szembeni kényszertörlési eljárás megindításakor hatályos - Ctv. 118/B. §-ában megállapított feltételei fennállnak-e.

Az elsőfokú bíróság a beszerzett és aggálytalan szakértő vélemény alapján helytállóan állapította meg, hogy az alperes által vezetett cég 2015. március 27-től már fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt.

A Ctv. 118/B. § (1) bekezdésére alapított perbeli kereset esetében (a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti keresettel egyezően) általában a hitelezőt terheli a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének és idejének, a jogellenes ügyvezetői magatartás, azaz: az ügyvezetési feladatok hitelezői érdeksérelemmel történő ellátása, és a jogellenes magatartással okozati összefüggésben bekövetkezett vagyonsökkenés és annak mértékének, avagy a hitelezői követelések teljes kielégítésének a meghiúsulásának a bizonyítása.

Amennyiben a vezető tisztségviselő - miként a konkrét esetben az alperes - a cég megszűntnek nyilvánítását megelőzően nem tett eleget az éves beszámoló letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének, a Ctv. **118/B. § (4) bekezdése vélelmet állít fel**, aminek eredményeképpen megfordul a bizonyítási teher. A beszámoló letétbe helyezésére és közzétételére vonatkozó kötelezettség elmulasztása esetén ugyanis a hitelezői érdekeket sértő vezetői magatartást (a jogellenességet) vélelmezni kell, tehát e tényállási elemet a felperesnek nem kell bizonyítania. E vélelmet felállító szabály célja, hogy a bizonyítási tehernek a vezető tisztségviselőkre telepítésével azon jogellenes magatartásokat szankcionálja, amelyek miatt a Ctv. 118/B. § (1) bekezdése szerinti feltételek bizonyítása elnehezül, esetleg egyéb iratok, adatok alapján lehetetlenné is válik.

A Kúria által elfogadott, és irányadónak tekintett jogértelmezés szerint a Cstv. 33/A.§-ának (3) bekezdése szerinti vélelem, amely megegyezik a Ctv. 118/B.§ (4) bekezdésében szabályozott, és a konkrét esetben alkalmazandó vélelemmel azt jelenti, hogy:

Amennyiben a felperes bizonyította a jogszabályban felsorolt tényállási elemek (a cég megszűntnek nyilvánítását megelőzően a cég éves beszámolójának letétbehelyezésével és közzétételével kapcsolatos vezetői feladatok elmulasztása) fennállását, továbbá bizonyította a cég fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkezése időpontját, és ezt követően bekövetkezett vagyonsökkenést, vagy a hitelezői követelések teljes kielégítésének meghíúsulását, úgy utóbbiakat okozati összefüggésben állónak kell tekinteni az alperes vélelmezett, a hitelezői érdekeket sértő vezetői magatartásával. (Kúria Gfv.VII.30.059/2015/5., Gfv.VII.30.024/2015/4.)

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az alperes a cég vezetőjeként, a cég megszűntnek nyilvánítását megelőzően a 2014-2017. évekre vonatkozó beszámoló letétbe helyezési, valamint közzétételi kötelezettségének nem tett eleget, ezért a perben az alperes felelősségét megalapozó Ctv. 118/B.§ (4) bekezdése szerinti vélelem alkalmazandó volt. Az alperes felelőssége pedig legfeljebb a felperes, mint hitelező által a kénysztörölési eljárásban bejelentett követelése erejéig állhat fenn a Ctv. 118/B.§ (1) bekezdése és 118/C. § (1) bekezdése értelmében. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes a cég kénysztörölési eljárásában 7.979.600,- Ft összegű követelést jelentett be.

Mivel a cég 2015. március 27-től már fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt - az éves beszámoló letétbehelyezésének és közzétételének elmulasztása miatt törvényi **vélelem szolt amellet**t, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az alperes az ügyvezetési feladatait nem a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján látta el, **és ezzel okozati összefüggésben hiúsult** meg a felperesnek a kénysztörölési eljárásban bejelentett követelésének a teljes kielégítése. Önmagában ugyanis az alperes sem tette vitássá azt a felperesi tényállítást, hogy a felperes fenti összegű hitelezői igényének a teljes kielégítése meghíúsult, annak kifizetésére nem került sor.

E vélelem alapján pedig az elsőfokú bíróság helyes jogkövetkeztetésre jutott, amikor azt állapította meg, hogy az alperes személyes helytállásai felelősségét megalapozó, a Ctv. 118/B.§ (1) bekezdésében meghatározott törvényes feltételek fennállnak.

A Ctv. 118/B.§ (4) bekezdése folytán fennálló törvényi vélelem alapján a perben az alperesnek kellett volna bizonyítania azt, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet nem a vezetői tisztségviselői jogviszonya alatt vagy ügyvezetési tevékenysége miatt következett be, és a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően pedig az adott helyzetben az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése, továbbá a cég legfőbb szerve intézkedéseinek kezdeményezése érdekében.

Az alperes azonban a Pp.164.§ (1) bekezdése alapján az őt terhelő bizonyítási kötelezettsége ellenére a fennálló vélelmet megdönteni nem tudta, erre a védekezésében és a fellebbezésében felhozottak is - a fent kifejtettek szerint - alkalmatlanok voltak. Emiatt pedig az alperest valóban kártérítési (helytállási) felelősség terheli a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését követően tanúsított (vélelmezett jogellenes) magatartása miatt, a kénysztörölési eljárásban bejelentett, de az eljárásban meg nem térült követelésekért.

A fellebbezésben előadottak tehát az érdemben helyes elsőfokú ítélet megváltoztatására nem adnak alapot, ezért az ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Pp. 254.§ (3) bekezdése alapján helybenhagyta.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú eljárásban is peresztes alperes a Pp. 239.§-a folytán alkalmazandó Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján viselni köteles a másodfokú eljárásban felmerült saját, valamint a felperes jogtanácsosi munkadíjból álló perköltségét. A felperes jogi

képviselőjének munkadíját az ítélőtábla a Pp. 79.§ (1) bekezdése, valamint a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (2), (5) és (6) bekezdései alapján - a per egyéb adataira figyelemmel - a kifejtett jogtanácsosi munka mérlegelésével és a fellebbezési pertárgyérték alapulvételével 100.000.- forintban állapította meg.

Győr, 2019. szeptember 25.

Dr. Szalai György sk. a
tanács elnöke

Dr. Bajnok István sk.
előadó bíró

Dr. Ferenczy Tamás sk.
bíró